

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/6/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015202123
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015202123.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): Lesoochranárske zoskupenie VLK, IČO: 31 303 862, Tulčík 310, právne zastúpeného: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie, Tomášikova 46, Bratislava, za účasti: I. E., U., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/088146-NMT zo dňa 14.10.2015, o kasačnej sťažnosti proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/290/2015-36 zo dňa 07.09.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/088146-NMT zo dňa 14.10.2015, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie, ktorým sa udelil súhlas príbratému účastníkovi konania podľa § 68 písm. w/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej aj „zákon“) na státie plávajúceho zariadenia „pontón“ bez evidenčného označenia umiestneného v Jarovskom ramene rieky Dunaj na polohe č. 106 vyviazaného na pozemku C-KN s parc. č. 904/107 v katastrálnom území D. so súčasným určením podrobnejších podmienok vykonávania činností zabezpečujúcich ochranu prírody a krajiny. Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny taxatívnym spôsobom vymenúva činnosti, na vykonanie ktorých sa na území, na ktorom platí prvý až piaty stupeň ochrany, vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody a činnosti, ktoré sú na území, na ktorom platí druhý až piaty stupeň ochrany, zakázané. Okresný úrad v sídle kraja je v zmysle § 67 písm. h)

zákona oprávnený rozhodovať o výnimke zo zakázaných činností v územiach s druhým až piatym stupňom ochrany, medzi ktoré patrí aj výnimka ustanovená v § 68 písm. w) zákona. Vzhľadom na to, že zákonodarca bližšie nevymedzil dôvody udelenia výnimky, súd vyjadril názor, že poveril orgán verejnej správy určením spôsobu aplikácie tohto zákonného ustanovenia podľa svojho uváženia. Zákon tu prenechal orgánu verejnej správy diskrečnú právomoc, čo znamená, že je vecou voľnej úvahy, aké dôvody uvedie v odôvodnení rozhodnutia, pričom správny orgán posudzuje každú vec osobitne podľa špecifických okolností, nesmie však zabúdať na cieľ a zmysel zákona.

3. Dodal, že ani orgán verejnej správy nemôže rozhodovať celkom podľa svojej ľubovôle. Pri použití voľnej úvahy musí rozhodovať tak, aby bola zachovaná právna istota a predvídateľnosť postupu orgánu verejnej správy v súlade so zákonom stanovenými podmienkami.

4. Konštatoval, že v preskúmvanej veci bolo orgánmi verejnej správy oboch inšancií a ŠOP SR zhodne konštatované, že povolenie výnimky pribratému účastníkovi ako prevádzkovateľovi plávajúceho zariadenia na státie plávajúceho zariadenia na polohe č. 106 Jaroveckého ramena nepredstavuje činnosť, ktorá by bola zásahom spôsobujúcim podstatné zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a funkcii ekosystémov. V tejto súvislosti poukázal na stanovisko ŠOP SR zo dňa 04.12.2014, ktorá sa vyjadrila k plávajúcim zariadeniam v Jaroveckom ramene Dunaja, rkm 1 855,00, z ktorého vyplýva, že povolená výnimka nebude mať významne negatívny vplyv na ochranu prírody a krajiny.

5. Krajský súd v ďalšom uviedol, že dospel k záveru, že orgány verejnej správy nepostupovali pri rozhodovaní o udelení výnimky zo zákazov podľa zákona svojvoľne. Z administratívneho spisu mal za zrejmé, že orgán verejnej správy prvej inšancie v konaní nevychádzal len z tvrdení pribratého účastníka ako žiadateľa. Podkladom pre rozhodnutie bolo aj stanovisko ŠOP SR č. ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 04.12.2014 a tiež odborné stanovisko prvoinštančného orgánu verejnej správy č. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12.01.2015, v ktorom bol vyjadrený súhlas s udelením výnimky pribratému účastníkovi na státie plávajúceho zariadenia v dotknutom území.

6. Zdôraznil, že aj napriek tomu, že zákon je zameraný na ochranu prírody a krajiny, zákonodarca v ňom poskytuje priestor na to, aby na území, na ktorom platí druhý stupeň ochrany, bol orgánom ochrany prírody v odôvodnených prípadoch udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia. Mal za to, že pojem ochrana prírody bola v danom prípade naplnená tým, že prvoinštančné rozhodnutie obsahuje podrobné podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 zákona a tiež tým, že platnosť tejto výnimky je časovo obmedzená. Navyše dodal, že ani sťažovateľ v žalobe nekonkretizoval významne negatívny dopad súhlasu na ochranu predmetného územia.

7. V súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia povolenej výnimky krajský súd uviedol, že orgány verejnej správy vykonali vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 Správneho poriadku, t. j. každý jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, riadne zistili skutkový stav, vec po právnej stránke správne posúdili a preukázali odôvodnenosť udelenia výnimky.

8. Krajský súd záverom uviedol, že odôvodnenosť povolenia výnimky vidí aj v tom, že likvidácia plávajúcich zariadení by mohla spôsobiť ešte výraznejší negatívny dopad na CHVÚ Dunajské Luhy ako ich ponechanie v tomto území. Poznamenal, že prvoinštančný orgán verejnej správy je oprávnený kedykoľvek skontrolovať dodržiavanie podmienok povolenej výnimky a ak by zistil, že pribratý účastník v priebehu časového obdobia, na ktoré mu bol udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia, porušil stanovené podmienky, je oprávnený aj z vlastného podnetu prehodnotiť udelený súhlas, tento zrušiť resp. ho nepredĺžiť na ďalšie obdobie.

9. Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 190 S.s.p. zamietnuť, nakoľko preskúmvané rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a námietky sťažovateľa neodôvodňovali ich zrušenie.

10. Sťažovateľ v zákonnej lehote podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v ust. § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. - súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia vec, ktoré podľa sťažovateľa spočíva v tom, že krajský súd dospel k záveru, že pre povolenie činnosti v územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 postačuje predpoklad, že navrhovaná činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany v týchto územiach a takýto predpoklad je postačujúci pre povolenie navrhovanej činnosti.

11. V ďalšom uviedol, že pre posúdenie, či možno v územiach NATURA 2000 povoliť určitú činnosť nepostačuje predpoklad neexistencie významných negatívnych účinkov, ale pre povolenie takejto činnosti je nevyhnutné, aby na základe potrebného dokazovania bolo nesporné, že takéto účinky nenastanú.

12. Sťažovateľ opätovne uviedol, že plavidlo, súhlas na umiestnenie ktorého bol v konaní pred orgánmi verejnej správy vydaný, je umiestnené v územiach NATURA 2000, a to, v Chránenom vtáčom území Dunajské Luhy (ďalej len „CHVÚ Dunajské Luhy“) a je zaradené do návrhu na doplnenie území NATURA 2000 ako rozšírenie územia európskeho významu Bratislavské Luhy (ďalej len „UEV Bratislavské Luhy“) a to z dôvodu prioritného biotopu *91EO Lužné vrbovo - topoľové a jelšové lesy, biotopu európskeho významu 3150 Prirodzené eutrofné amezotrofné stojaté vody s vegetáciou plávajúcich a/alebo ponorených cievnatých rastlín Magnot potamion, alebo Hydrocharition a prioritného biotopu 6210 Suchomilné travinno - bylinné a krovinné porasty na vápňitom substráte s významným výskytom druhov čeľade Orgidaceae.

13. Sťažovateľ poukázal aj na to, že v odbornom stanovisku prvostupňového orgánu verejnej správy sp. zn. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12.01.2015 je vyjadrený názor, že navrhovaná činnosť pravdepodobne nebude mať vplyv na predmet ochrany uvedeného územia NATURA 2000. Sťažovateľ vyjadril presvedčenie, že názor krajského súdu, že na týchto podkladoch možno postaviť záver o vylúčení významných negatívnych vplyvov navrhovanej činnosti a povoliť navrhovanú činnosť nie je správnym právnym posúdením veci a je v rozpore s príslušnými právnymi predpismi a rozhodnutiami súdnej autority - Súdneho dvora Európskej únie.

14. Z príslušných rozhodnutí Súdneho dvora EÚ podľa sťažovateľa vyplýva celkom jednoznačne, že povoliť činnosť v území NATURA 2000 možno len vtedy, ak možno nadobudnúť istotu, a to, na základe najvýznamnejších vedeckých poznatkov, že činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany územia NATURA 2000. Interpretácia čl. 6 ods. 3 Smernice o biotopoch (priamo uplatniteľného) osvojená si krajským súdom stojí však v opozícii s týmto názorom. Zatiaľ čo Súdny dvor EÚ poskytol výklad, že činnosť možno povoliť len pri istote neexistencie významných negatívnych účinkov na predmet ochrany, krajský súd svoje rozhodnutie založil na názore, že postačuje pravdepodobnosť neexistencie významného vplyvu na predmet ochrany.

15. Sťažovateľ ešte poukázal na to, že tak zo žaloby, ako aj z administratívneho spisu bolo zrejmé, že plávajúce zariadenie je jedným z niekoľkých stoviek takýchto zariadení umiestnených v predmetnom území NATURA 2000.

16. Záverom konštatoval, že právne posúdenie veci krajským súdom sa prieči právnemu posúdeniu tej istej veci Súdnym dvorom EÚ. Vzhľadom na vyššie uvedené sťažovateľ považoval svoju kasačnú sťažnosť za opodstatnenú.

17. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa vyjadril v podaní zo dňa 29.11.2016, v ktorom uviedol, že trvá na tom, že rozhodnutie č. j.: OU-BA-OOP3-2015/088146-NMT zo dňa 14.10.2015, právoplatné dňa 19.10.2015 je vydané v súlade s platnými právnymi predpismi a je vecne správne.

18. Žalovaný v ďalšom konštatoval, že plávajúce zariadenie je umiestnené na pozemku parcelné č.

904/107, na polohe č. 106, na Jaroveckom ramene rieky Dunaj, v katastrálnom území D., mimo zastavaného územia obce a v území s prvým stupňom ochrany podľa § 12 zákona, kde sa uplatňujú ustanovenia o všeobecnej ochrane prírody a krajiny podľa druhej časti zákona. Vývazovacie prvky sú umiestnené na parcele č. 904/107 v katastrálnom území D., mimo zastavaného územia obce, ktorá je súčasťou súvislej európskej sústavy chránených území v Chránenom vtáčom území Dunajské luhy SKCHVU007. Státie plávajúceho zariadenia, ani žiadna činnosť spojená s prevádzkou tohto zariadenia na polohe č. 2 nie je v danom území zákonom alebo Vyhláškou č. 440/2008 Z.z., ktorou sa vyhlasuje Chránené vtáčie územie Dunajské luhy, zakázaná.

19. Zdôraznil, že umiestnenie plávajúceho zariadenia nemá negatívny vplyv na poškodzovanie prírody a nezasahuje nepriaznivo do vtáčieho územia. Negatívny vplyv môže mať nevhodné správanie a činnosť spôsobená ľudským faktorom, čo je však eliminované práve stanovenými podmienkami a opatreniami, ktoré je prevádzkovateľ plávajúceho zariadenia povinný dodržiavať. V prípade, že kontrolnou činnosťou bude zistené porušenie resp. zhoršenie stanovených podmienok, môžu orgány štátnej správy pristúpiť k sprísneniu podmienok prevádzky plávajúceho zariadenia ako aj prístupu k nemu.

20. Podmienky stanovené v súhlase na státie plávajúceho zariadenia podľa žalovaného predstavujú nepochybne menší negatívny dopad na životné prostredie, ako negatívny vplyv spôsobený nekontrolovateľným a živelným vjazdom a státím motorových vozidiel v území.

21. Žalovaný na základe svojich poznání a verejne dostupných informácií ďalej uviedol, že predmetnou lokalitou sa bude realizovať výstavba diaľnice D4, na ktorú je vydané územné rozhodnutie č. OU-BA-OVBP2-2014/58427/KAZ zo dňa 29.10.2014 a ktoré bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím č. 27910/2014/B625-SV/77117/Hia zo dňa 17.12.2014 a nadobudlo právoplatnosť dňa 02.01.2015 na stavbu: „Diaľnica D4 Bratislava, Jarovce - Ivanka sever“. Nevyhnutnou súčasťou stavby „Diaľnica D4 Bratislava, Jarovce - Ivanka sever“ sú kompenzačné opatrenia, ktorými sa primerane nahradí negatívny vplyv stavby na územia Natura 2000. Kompenzačné opatrenia sú zamerané na to, aby nahradili, resp. kompenzovali vyrúbaný lesný porast ako potenciálny hniezdny biotop, zničené trávne porasty ako potravinový biotop. Jedná sa o nové lesné plochy (20 ha) v katastri S. (1 nová plocha) a M. (2 plochy) a o 2 nové trávne plochy (30 ha) v katastri H. a P.. Ochrana prírodných biotopov vyplýva z návrhu Projektu kompenzačných opatrení ako výsledku osobitného konania podľa zákona.

22. Poukázal na to, že síce podľa stanoviska ŠOP SR BB č. ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 04.12.2014 je predmetné územie zaradené do návrhu doplnenia chránených území Natura 2000 ako rozšírenia územia európskeho významu Bratislavské luhy SKVEV0064 (zatiaľ nie je jeho súčasťou), ale k dnešnému dňu nie je zrejme či návrh bude schválený a územie zaradené do Natura 2000.

23. Žalovaný mal za to, že sťažovateľ neuviedol v kasačnej sťažnosti žiadne nové právne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by preukazovali porušenie platných právnych predpisov zo strany žalovaného. Z uvedených dôvodov žalovaný trval na tom, že obe rozhodnutia boli vydané na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, sú zákonné a majú predpísané náležitosti, preto navrhol kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu zamietnuť ako nedôvodnú.

24. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. marca 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

25. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/088146-NMT zo dňa 14.10.2015, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. OU-BA-OSZP3-2015/45235-7/POS zo dňa 13.07.2015, ktorým bol podľa § 68 písm. w/ zákona udelený súhlas pribratému účastníkovi na státie plávajúceho zariadenia „pontón“ bez evidenčného označenia umiestneného v Jarovskom ramene rieky Dunaj na polohe č. 106 vyviazaného na pozemku C-KN s parc. č. 904/107 v katastrálnom území D. a v súlade s § 82 ods. 12 zákona boli určené podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny, a to:

1. neexpandovať na okolité pozemky;
2. nevytvárať nové prístupové cesty k plávajúcemu zariadeniu, nespevňovať a neupravovať existujúce lesné a poľné cesty;
3. mimo plochy plávajúceho zariadenia nebudovať a neumiestňovať žiadne trvalé ani dočasné stavby a objekty (prístrešky, altánky, garáže, sedenia, sklady, WC, ploty, zábradlia, ohrady, krby, chodníky, ohniská, športoviská, parkoviská a i.);
4. nezasahovať do okolitej vegetácie (nerúbať a neorezávať dreviny; nekosiť trávnaté porasty, neodstraňovať trstinové porasty,...);
5. mimo plochy plávajúceho zariadenia nevysádzať nepôvodné druhy rastlín a drevín, či už na brehu alebo vo vode;

príčom súhlas na státie plávajúceho zariadenia sa vydal na čas od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia do 31.07.2020.

Podľa § 68 písm. w/ zákona, okresný úrad vydáva súhlas prevádzkovateľovi plávajúceho zariadenia na státie plávajúceho zariadenia na vodnom toku alebo inej vodnej ploche.

Podľa § 82 ods. 12 zákona, v rozhodnutí vydanom podľa tohto zákona, ktorým sa dáva súhlas na výkon činnosti alebo ktorým sa povoľuje výnimka zo zákazu činnosti podľa tohto zákona, môže konajúci orgán určiť podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny a obmedziť ich časovú platnosť.

26. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že dňa 06.05.2015 bola prvoinštančnému orgánu verejnej správy doručená žiadosť pribratého účastníka o súhlas a vyjadrenie k umiestneniu plávajúceho zariadenia a k vyvážovacím prvkom pre umiestnenie plávajúceho zariadenia na Jaroveckom ramene na polohe č. 106 bez evidenčného označenia plavidla. K žiadosti priložil potrebnú dokumentáciu - projektovú dokumentáciu vyvážovacích prvkov; geometrické zameranie vyvážovacích prvkov v systéme JTŠK; súhlasné stanovisko Slovenského vodohospodárskeho podniku, š. p.; súhlasné stanovisko Vodohospodárskej výstavby, š. p., schválený povodňový plán a odborné stanovisko Okresného úradu Bratislava, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja. Listinou zo dňa 19.05.2015 bolo účastníkom konania oznámené začatie správneho konania, ktorého výsledkom bolo prvoinštančné správne rozhodnutie č. OU-BA-OSZP3-2015/45235-7/POS zo dňa 13.07.2015 (viď vyššie), ktoré orgán verejnej správy prvej inštancie odôvodnil tým, že státie plávajúceho zariadenia, ani žiadna činnosť spojená s prevádzkou tohto zariadenia na polohe č. 106 nie je v danom území zákonom alebo vyhláškou MŽP SR č. 440/2008 Z. z., ktorou sa vyhlasuje Chránené vtáčie územie Dunajské luhy, zakázaná. Tak dospel k záveru, že v konaní neboli zistené žiadne skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by preukazovali, že v prípade státia plávajúceho zariadenia na polohe č. 106 Jarovského ramena rieky Dunaj nie sú splnené podmienky na vydanie súhlasu podľa zákona alebo všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie.

27. Na podklade podaného odvolania voči rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvej inštancie rozhodol žalovaný tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol a prvoinštančné správne rozhodnutie potvrdil dôvodiac, že z celého odôvodnenia vydaného rozhodnutia je zrejmé, že žiadne záujmy ochrany prírody chránené zákonom alebo všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na jeho vykonanie, alebo nesplnenie podmienok, ktoré môžu byť dôvodom na zamietnutie žiadosti o vydanie súhlasu podľa § 82 ods. 11 zákona, v konaní zistené neboli. Rovnako neboli vznesené žiadne nové skutočnosti, návrhy ani nové podnety, ktoré by neboli známe prvoinštančnému orgánu pred vydaním rozhodnutia vo veci.

28. Krajský súd rozhodujúc o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Z odôvodnenia rozsudku správneho súdu vyplýva, že krajský súd dospel k záveru, že orgány verejnej správy sa vecou riadne zaoberali; pred vydaním rozhodnutia si zabezpečili všetky právne relevantné podklady a ich v rozhodnutiach vyjadrené uváženie o potrebe zásahu do územia podliehajúceho druhému stupňu ochrany, a tým privolenie v podobe výnimky zo zákazov podľa zákona, nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že kasačná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovala od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, s ktorej dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje kasačný súd za vecne správne.

30. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie, ktoré podľa jeho názoru spočívalo v tom, že krajský súd sa pri rozhodovaní o povolení činnosti v územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 uspokojil s predpokladom, že navrhovaná činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany v týchto územiach, pričom na povolenie takejto činnosti je podľa sťažovateľa nevyhnutné, aby na základe potrebného dokazovania bolo nesporné, že takéto účinky nenastanú.

31. K uvedenej námietke sťažovateľa kasačný súd uvádza, že obdobnú námietku sťažovateľ uplatnil tak v správnom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie, ani raz však okrem konštatovania absencie istoty neexistencie významných negatívnych účinkov na predmet ochrany na podporu svojich tvrdení neuviedol ďalšie skutočnosti, resp. nepredložil dôkazy. Strohá námietka sťažovateľa bez dôkazného podloženia tak nebola spôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý vychádzal zo skutkového stavu zisteného orgánmi verejnej správy s tým, že vykonanie dôkazov vykonal oboznámením sa s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v súdnom a pripojenom administratívnom spise žalovaného, pričom uvedený postup je v súlade s ustanovenia Správneho súdneho poriadku.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný sa tak stotožnil s právnym záverom orgánov verejnej správy ako aj krajského súdu, že i keď zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny je zameraný na ochranu prírody a krajiny, zákonodarca v ňom umožňuje, aby na území, na ktorom platí druhý stupeň ochrany, bol orgánom ochrany prírody v odôvodnených prípadoch udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia. V predmetnom prípade bola ochrana prírody realizovaná tým, že rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie obsahuje podrobné podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 zákona ako aj tým, že platnosť udelenej výnimky je časovo obmedzená. Navyše žalobca v žalobe nekonkretizoval významne negatívny dopad súhlasu na ochranu predmetného územia. Zároveň zo stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky k plávajúcim zariadeniam v Jarovskom ramene Dunaja, rkm 1855,00 zo dňa 04.12.2014 vyplynulo, že likvidácia plávajúcich zariadení by mohla spôsobiť ešte výraznejší negatívny dopad na CHVÚ Dunajské Luhy ako ich ponechanie v tomto území. Správne konštatoval krajský súd, že prvoinštančný orgán verejnej správy je oprávnený kedykoľvek skontrolovať dodržiavanie podmienok povolenej výnimky a ak by zistil, že príbratý účastník v priebehu časového obdobia, na ktoré mu bol udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia, porušil stanovené podmienky, je oprávnený aj z vlastného podnetu prehodnotiť udelený súhlas, tento zrušiť resp. ho nepredĺžiť na ďalšie obdobie.

33. Kasačný súd sa tak v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami orgánov verejnej správy ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch inštancií obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami sťažovateľa a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

34. Vo svetle uvedeného považuje kasačný súd zistenie skutkového stavu na posúdenie veci za dostačujúce. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal krajský súd v preskúvanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje.

35. Kasačný súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľa zamietol.

36. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inšanciách považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, považovať za správne.

37. Pokiaľ teda krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľa proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľa podľa § 190 S.s.p. zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

38. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

39. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

40. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.